

Klokoč

Jeseň. To slovo vo mne vyvoláva predstavu farebných lesov, zreých jabĺk, ručiacich jeleňov. Tiež vo mne oživí rôzne spomienky. V tom mori obrazov však najviac zažiarí tento.

V jednu októbrovú nedeľu sme sa s ockom vybrali navštíviť kamaráta v Plášťovciach, ktorý chová kone. Volá sa Zoltán. Jednoducho, Zoli. Cesta, po ktorej sme kráčali, bola prikrytá neopakovateľným kobercom utkaným Božou rukou. Svahy Litavskej doliny blčali ohňom jesene. Pod nohami nám šuchotali stovky nádherných listov, pomiešaných s planými hruškami a hlohom. Do uší nám hvízdal pieseň vietor, čo pomáhal stromom vyzliecť ich šaty.

Po príchode k Zolimu naša cesta viedla ku koňom. „Minulý rok ste spomínali, že by ste sa chceli ísť pozrieť na ten klokoč, čo rastie pri Krupinici,“ nadhodil Zoli. „Ak by si súhlasil, mohli by sme ísť na koňoch. Myslím, že by som to zvládla a ocino tiež,“ navrhla som. „No dobre, vyskúšať by sme to mohli,“ súhlasil Zoli. Tak sme vyčistili a osedlali kone. Mohli sme vyraziť na cestu.

Za dedinou sme vošli do doliny, ktorú do pôdy vyhrýzala po celé tisícročia Krupinica. Oba svahy vyzerali s' a namaľované a človek neveril očiam, že by toľká krása mohla byť skutočnosťou. Každý strom mal inú farbu. Vietor nám vmietal do tváří spřšky pestrofarebného lístia.

Svah, na ktorom klokoč rástol, bol po našej pravej ruke. Bol dosť strmý, takže sme zosadli z koní a viedli ich za uzdy. Išla som posledná. Vtom sa môjmu koníkovi pošmykla noha... Ja som sa zaprela nohami do zeme a pevnejšie som ho chytila za uzdu, aby nestiahol aj mňa. Našťastie sa koníkovi podarilo udržať rovnováhu. Po tejto malej nehode sme pokračovali v ceste. Klokoč stál na neveľkej čistinke obkolesenej kríkmi, v ktorých bol iba úzky priechod. Cezeň sme prešli. Na zemi boli popadané klokočové plody, v nich hnedé semená vhodné na koráliky. Nazbierali sme si ich plné vrecká.

Cesta späť bola veľmi podobná tej predchádzajúcej, len sme boli unavenejší. Po návrate k Zolimu bolo už neskoro, preto sme sa vybrali domov. Už sa aj zotmelo, ale našťastie svietil mesiac. Počúvali sme jelene, ktoré spievali pieseň lásky.

Milujem jeseň. Je ako dievča, ktoré sa ide vydávať a na poslednú zábavu sa oblečie najkrajšie. A myslím si, že najkrajšia jeseň na svete je v drieňovskom chotári.

Svetlana Botlová, 8.B
ZŠ s MŠ Bzovík 136
962 41 Bzovík